Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-4742/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședința de judecată desfășurată în data de **27 iunie 2025, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanții la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile lucrătoare** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei.

27 iunie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,
Interpreților Furtună Sergiu, Kurucai Nadejda,
Cu participarea:
Reclamantului Yedekci Ismail,
Reprezentat de către avocatul desemnat din oficiu Șpac Rodica și avocatul ales Ropot Veaceslav,
Reprezentantului autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia și Tașlîc Nestor-Artur,
Fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, înaintea pronunțării pe fond, participanților la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință închisă în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

Acțiunea în contencios administrativ: În data de 29 octombrie 2024, Yedekci Ismail, prin intermediul avocatului Șpac Rodica, s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, se arată că, prin Decizia nr. 5504/24/DAA din 13.09.2024, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al Republicii Moldova, s-a dispus respingerea cererii de azil depuse de către Yedekci Ismail. Decizia i-a fost adusă la cunoștință la data de 11.10.2024.

Reclamantul consideră că decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de anulare.

Menționează că, s-a născut la data de *****, Republica Turcia. Este de naționalitate turcă și de religie musulmană. La data de 13 martie 2024, a depus o cerere de azil la Direcția Azil și Apatridie, solicitând acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova. În susținerea cererii, a declarat că se teme să revină în Turcia, întrucât este urmărit de un grup de persoane. În perioada în care se afla în Turcia, deținea o companie în domeniul construcției de magazine alimentare. În anul 2021 a contractat un împrumut, dar nu a putut să-l restituie, fiind înșelat de partenerul său de afaceri. În consecință, pe numele său a fost intentat un dosar penal pentru falsificarea cecurilor. În anul 2023, a plecat în Ucraina. Ulterior, în lipsa sa, instanța de judecată turcă l-a condamnat la o pedeapsă cu închisoare de 2 ani și 6 luni.

Reclamantul susține că, chiar și în ipoteza achitării prejudiciului, persoanele cu care este în litigiu au legături influente în Turcia și vor împiedica reluarea activității sale profesionale. Din acest motiv, consideră că revenirea în țara de origine îi pune în pericol viața și securitatea personală.

În argumentarea acțiunii, reclamantul invocă prevederile art. 19, 42, 43 alin. (2) și art. 48 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, art. 19 din Constituția Republicii Moldova, precum și art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților, adoptată la Geneva la 28 iulie 1951.

De asemenea, susține că autoritatea publică nu a respectat obligația legală de a cerceta toate aspectele relevante ale cererii de azil (conform art. 42 din Legea nr. 270/2008), nu a utilizat informații actualizate și din surse multiple privind situația generală din Turcia (conform art. 43), și nici nu a fundamentat decizia sa pe evenimente petrecute atât anterior, cât și ulterior plecării din țara de origine (conform art. 48 din aceeași lege).

În temeiul celor expuse, reclamantul solicită anularea Deciziei nr. 5504/24/DAA din 13.09.2024, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație și obligarea autorității publice de a-i acorda protecție internațională în conformitate cu prevederile legale aplicabile.

Referința pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Yedekci Ismail. (a se vedea f.d. 27-34)

Cererea reclamantului privind concretizarea pretențiilor din acțiune: La data de 28 mai 2025, avocatul Ropot Veaceslav a depus o cerere de concretizare în care a susținut că, analizând materialele cauzei atât în faza administrativă cât și în cea judiciară, se constată că Yedekci Ismail întrunește condițiile prevăzute de art. 19 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova pentru acordarea protecției umanitare, având în vedere că există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în Turcia, ar fi supus unui risc real de vătămări grave în sensul art. 45 alin. (2) lit. a–c) din aceeași lege, respectiv violență fizică și psihică, măsuri administrative și judiciare discriminatorii sau pedepse disproporționate, iar protecția statului turc nu este efectivă, dat fiind că agenții de persecuție sunt chiar autoritățile statale sau persoane cu influență politică majoră, aspect prevăzut la art. 47 lit. a)–b).

În sprijinul acestor afirmații sunt invocate două hotărâri judecătorești de condamnare a reclamantului în Turcia (dosarele 2022/266 și 2021/451).

Reprezentantul reclamantului susține că asupra integrității psihologice și fizice a lui Yedekci Ismail s-a acționat prin atacurile rider directe în privința activității sale economice, fiindu-i ruinată compania de pe teritoriul Turciei, cu condamnarea acestuia. Drept pretext au fost invocate neachitarea carorva plăți în favoarea altor agenți economici care nu ar fi primit în

conturile lor resurse financiare , aspecte care de facto dacă și ar corespunde realității constituie în sine relații civile între agenți economici s: nici într-un caz temei de condamnare a unui fondator de companie. Persoana din cadrul guvernului președintelui Recep Tayyip Erdogan, care a urmărit acest rezultat defavorabil și arbitrar în privința reclamantului a avut ca interes să lichideze un adversar care avea succes pe piața turcească și constituia o amenințare pentru bunăstarea primului.

Astfel, reclamantul este supus pericolului de a fi încarcerat abuziv și cu grave încălcări ale dreptului omului pe teritoriul Turciei, ori acest stat a fost condamnat de foarte multe ori pentru persecuția cetățenilor săi, acte de tortură, decese stranii și răpiri de persoane.

Reprezentantul reclamantului subliniază că deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a cerut Turciei să remedieze încălcările drepturilor omului pe teritoriul său, totuși conducerea acestui stat se limitează doar la achitarea despăgubirilor morale și materiale continuând detenția ilegală a persoanelor, maltratarea acestora și ignorarea condițiilor grave de detenție.

În acest context, opinează că soluția optimă la caz constituie admiterea cererii de chemare în judecată cu anularea Deciziei nr.5504/24/DAA din 13.09.2024 emisă de Direcția Azil și Apatridie a I.G.M a M.A.I și obligarea autorității pârâte să acorde protecția umanitară lui Yedekci Ismail.

<u>În cadrul dezbaterilor judiciare</u>, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată, reclamantul Yedekci Ismail, fiind reprezentat de avocatul desemnat din oficiu Șpac Rodica și avocatul ales Ropot Veaceslav, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentanții autorității publice pârâte, Grossu Iulia și Tașlîc Nestor-Artur, în ședința de judecată au solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

<u>Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:</u>

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității

unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de către reprezentantul reclamantului, avocatul Șpac Rodica, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, **care constituie acțiune în contestare și obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

În data de 13 martie 2024, Yedekci Ismail, cetățean al Turciei, născut la ***, s-a adresat la Inspectoratul General pentru Migrațiune cu cerere de azil.** (f.d. 1-2 dosar administrativ)

În cadrul interviului, solicitantul de azil, Yedekci Ismail, a declarat că, în țara de origine – Turcia, deținea o companie specializată în construcția magazinelor alimentare. În anul 2021, a luat mai multe materiale de construcție și pentru confecționarea mobile, pe care însă nu a reușit să le achite, întrucât a fost înșelat de partenerul său de afaceri. În urma acestui incident, pe numele său a fost deschis un dosar penal, fiind acuzat de eliberarea cecurilor neconforme. În anul 2023, a părăsit teritoriul Turciei și s-a stabilit temporar în Ucraina. Ulterior, în lipsa sa, instanța de judecată din Turcia l-a condamnat la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni de închisoare. Aflat în Ucraina, a încercat să inițieze o nouă afacere, însă fără succes. Astfel, la data de 18.12.2023, a intrat pe teritoriul Republicii Moldova.

Yedekci Ismail a declarat că nu poate reveni în Turcia din cauza condamnării penale definitive. De asemenea, a mai declarat că, îi este frică de persoana împotriva căreia a depus plângere pentru înșelăciune. Aceasta are legături cu guvernarea prin intermediul tatălui său, care anterior a activat la Banca Națională. (f.d. 46-49 dosar administrativ)

În data de 13 septembrie 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr.5504/24/DAA privind respingerea cererii de azil depuse de Yedekci Ismail. (f.d. 50-55 dosar administrativ)

În motivarea actului administrativ, autoritatea publică a indicat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Prin urmare, a conchis că cererea lui Yedekci Ismail nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin. (1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

La fel, autoritatea a conchis că cererea lui Yedekci Ismail nu îndeplinește nici condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Decizia menționată a fost notificată reclamantului la 11.10.2024, fapt ce se confirmă prin semnătura reclamantului aplicată pe actul de comunicare. (f.d. 56 dosar administrativ)

În continuare, nefiind de acord cu decizia autorității publice, în data de 29 octombrie 2024 reclamantul s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în contencios administrativ. (f.d. 4-6 dosar judiciar)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate

faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Ori, în temeiul art.16 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **statutul de refugiat** se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care își avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art.19 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **protecția umanitară** se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În conformitate cu prevederile art.51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. (2) Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. (3) Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil pe motiv că a fost depusă tardiv. (4) Nu se admit cereri colective. (5) În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. (6) În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. (7) În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar şi interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art.56 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **la analizarea cererii de azil, se va ţine cont:** a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile

anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Potrivit art.60 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **După intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii:** a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Instanța reține că, prin decizia nr.5504/24/DAA din 13.09.2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil depusă de Yedekci Ismail pe motiv că acesta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Autoritatea publică a concluzionat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951.

În acest context, instanța reține că, în temeiul art.45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e)

acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Instanța de judecată reține că unul din temeiurile invocate de reclamant la solicitarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova îl constituie temerea sa de a se întoarce în țara de origine - Turcia, în contextul unei condamnări penale definitive pentru escrocherie și falsificarea cecurilor bancare.

Cu referire la acest aspect, instanța de judecată reține următoarele: Potrivit pct. 56 din Manualul UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967, **este esențială distincția dintre persecuție și pedeapsa legală aplicată pentru o infracțiune de drept comun**. Se precizează în mod clar că persoanele care fug de urmărirea penală sau de executarea unei pedepse legale pentru comiterea unor infracțiuni nu se încadrează, în mod normal, în definiția unui refugiat. Refugiatul este o victimă sau o potențială victimă a injustiției, și nu o persoană care se sustrage justiției.

În cauză, instanța constată că solicitantul de azil nu a individualizat nicio acțiune concretă întreprinsă de autoritățile naționale din Turcia care să indice o persecuție îndreptată asupra sa în baza motivelor prevăzute de Convenția de la Geneva – respectiv, rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

De asemenea, nu a fost invocată nicio situație de agresiune, ocupație sau dominație străină în sensul pct. 22 din același Manual UNHCR, care să justifice părăsirea țării din motive ce țin de perturbarea gravă a ordinii publice sau a siguranței personale. Din relatările proprii rezultă că părăsirea teritoriului turc s-a realizat în mod legal, iar ulterior, în anul 2023, solicitantul s-a deplasat în Ucraina unde nu a solicitat protecție internațională, ci a încercat deschiderea unei afaceri – aspect ce conturează mai degrabă un **motiv de natură economică**.

Potrivit pct. 62 din același Manual UNHCR, o persoană care își părăsește țara de origine exclusiv din considerente economice este calificată drept **migrant economic** și nu refugiat, în lipsa unei temeri bine întemeiate de persecuție.

În ceea ce privește afirmația reclamantului potrivit căreia nu poate reveni în Turcia deoarece persoana împotriva căreia a depus plângere ar avea influență și conexiuni în structurile statului, instanța reține că reclamantul nu a oferit dovezi sau elemente obiective care să susțină existența unui risc real, personal și actual de persecuție. Simplul fapt că o anumită persoană ar avea influență sau relații la nivel local nu poate fi asimilat cu o persecuție în sensul Convenției, în lipsa unei demonstrații concrete privind implicarea autorităților statului în acțiuni de intimidare, abuz sau hărțuire sistematică.

De asemenea, în conformitate cu pct. 106 din Manualul UNHCR, **protecția națională prevalează asupra protecției internaționale**. Solicitantul nu a demonstrat că s-a adresat autorităților turce pentru a beneficia de protecție sau că ar fi fost lipsit de posibilitatea de a contesta în mod legal faptele care i se impută. Nici autoritățile turce nu au fost semnalate ca fiind implicate în acțiuni arbitrare, discriminatorii sau represive îndreptate împotriva sa.

În același sens, conform art. 10 alin. (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului, este esențial dacă solicitantul este perceput de agentul de persecuție ca având o caracteristică care atrage persecuția. Or, în acest caz, agentul represiv nu este identificat ca fiind statul sau autoritățile turce, iar legătura cu unul dintre motivele Convenției nu a fost demonstrată.

Prin urmare, instanța conchide că temerea exprimată de reclamant nu se bazează pe motive prevăzute de Convenția de la Geneva și nu există elemente obiective care să susțină o persecuție actuală sau viitoare.

Astfel, reclamantul nu se încadrează în categoria persoanelor eligibile pentru protecție internațională în sensul Convenției din 1951, Protocolului din 1967 și legislației naționale în vigoare.

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant, ceea ce în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Yedekci Ismail, ca fiind neîntemeiată.

Instanța de judecată subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

Este întemeiat a reține că, în cadrul procedurii administrative desfășurate, **reieșind inclusiv din declarațiile reclamantului depuse în cadrul dezbaterilor judiciare,** examinând cererea de azil, autoritatea publică pârâtă a luat în considerare criterii obiective: a) vîrsta, trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; **a ținut cont** b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului,

ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

În acest sens, prin prisma prevederilor art. 3 din Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor fundamentale, Roma, 4.XI.1950, care garantează că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, coroborate cu prevederile Legii RM Nr. 270 din 18-12-2008 privind azilul în Republica Moldova, reieșind din circumstanțele personale care îl caracterizează pe solicitant și succesivitatea acțiunilor și inacțiunilor sale în timp în raport cu țara de origine și alte țări în care și-a exercitat dreptul de ședere până la intrarea sa pe teritoriul Republicii Moldova, se constată că nu au fost constatate temeri justificate că în țara de origine, viaţa solicitantului îi va fi pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante, înaintea examinării cererii în fond, solicitantul de azil fiind în drept să prezinte motivele care pledează pentru examinarea obiectivă și admiterea cererii sale, a fost reprezentat în acest scop în faţa autorităţilor competente, fiindu-i asigurat dreptul de a prezenta probe întru confirmarea circumstanțelor invocate.

Astfel, deoarece circumstanţele importante pentru procedura administrativă desfășurată, au fost constatate şi elucidate pe deplin de autoritatea publică pârâtă, iar de către reclamant, reieșind din sarcina probațiunii prevăzute de art. 93 Cod administrativ, precum și de normele speciale cu privire la procedura de acordare a dreptului de azil, circumstanțele invocate în apărarea sa nu sunt dovedite cu probe veridice şi suficiente, concluziile autorității publice nefiind în contradicţie cu circumstanțele de fapt constatate, iar la emiterea actului administrativ contestat autoritatea publică a aplicat corect normele de drept material, **instanța de judecată ajunge la concluzia că actul administrativ prin care a fost examinată și respinsă cererea de azil este legal în fond, respectiv nu poate fi anulat din motive formale și nu poate constitui temei de obligare în mod arbitrar a autorității publice pârâte să emită act administrativ individual favorabil solicitantului de azil.**

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului**

la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc, deoarece actul administrativ individual este legal și întemeiat și prin acestea reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–b) Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată:

În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova, în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de Yedekci Ismail împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de **apel la Curtea de Apel Centru** în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului,
Judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.